

A Toast for DESS 20 Years

BILDEN ÄR ETT MONTAGE

Ett Jubileumsnummer

Som en del i celebrerandet av att vår förening Duke Ellington Society of Sweden, DESS, nu har existerat i tjugo år, har vi utökat antalet sidor i detta nummer av Bulletinen till tjugo. Utöver sedvanligt innehåll med anknytning till Duke Ellingtons musik berättar vi också om DESS; hur föreningen bildades, viktiga tilldragelser genom åren m.m.

Jubileumsåret 2012 lider mot sitt slut

Som framgår av bilden på första sidan av denna Bulletin hyllas vi av Duke inför vårt 20-årsjubileum. Det känns hedrande att bli uppmärksammas av Duke som ju befinner sig i centrum av vårt firande. På annan plats berättas om hur vi firar vårt jubileum med en CD-utgåva till våra medlemmar och nedan om vår extra påkostade konsert den 3 december.

Bette Davis, den framstående filmstjärnan från den gamla goda tiden när även Duke levde, lär ha yttrat: "There comes a time in every woman's life when the only thing that helps is a glass of champagne." Jag skulle vilja påstå att det kan gälla även för många av oss andra som nu har kommit upp i en respektabel ålder, men med ändringen: "the only thing that helps is a bottle of champagne and listening to a good record like the Duke's Fargo album."

Men tänk vad hösten även har att ge för den som är intresserad av god mat. Tänk att få se fram emot en middag med en mustig Boeuf Bourguignon eller en äkta tysk oktoberfestmeny med fläsklägg, surkål och potatismos samt en bit kokt varmrökt fläsk och någon Thüringer Bratwurst från Taylor och Jones. Men vi skåningar längtar kanske allra mest till en rejäl middag med rökt, kokt och stekt ål. Mer orkar man inte äta även om det på ålagillen i Yngsjö serveras flera sorters ål. Men det kräver även inhemska Piratens Besk eller Absolut vodka från Åhus att balansera denna feta anrättning med som även innehåller maximalt med Omega 3 som är så viktig för god hälsa, således rena hälsokosten.

Emellertid har hösten så mycket mer att erbjuda än goda rätter att kalasa på. Kanske inte ett kommande besök i Sverige av Duke Ellington and his Famous Orchestra, men däremot kan man få uppleva en konsert med det formidabla Kustbandet under Jesse Lindgrens ledning. Vad mig själv anbelangar är det till en stor glädje varje gång jag får höra Kustbandets medryckande framförande av Ellingtons 20- och 30-talsmusik och musik av Fletcher Henderson, Luis Russell eller McKinney's Cotton Pickers. Kustbandet får vi uppleva på Duke's Place måndagen den 3 december. Det blir en helafoton att se fram emot.

Då har vi hunnit passera första advent och det lackar snabbt iväg mot jul och därmed lider jubileumsåret 2012 mot sitt slut. För 50 år sedan kunde vi glädja oss åt nyheten att Duke Ellington skulle komma till Sverige i februari 1963. Han hade inte varit här sedan i september 1959 och vi som inte var födda 1939 eller endast var barn 1950 skulle för första gången få uppleva Lawrence Brown och Cootie Williams.

Leif Jönsson,
ordförande i DESS

Kalender för 2013

Våra medlemmar ombedes reservera följande måndagar under nästa år för möten i DESS regi. Konsertaftnar kommer som tidigare att äga rum på Duke's Place/Restaurang Två Grabbar i ABF-huset, Sveavägen 41, Stockholm (f.d. Gyllene Cirkeln). Klubbmöten kommer att ske i Franska Skolans lilla aula, Döbelnsgatan 3 (f.d. SAMI). Inbjudan till varje tillfälle kommer att skickas ut i vanlig ordning tillsammans med Bulletinen. Reservation görs för att något datum eventuellt kan komma att behöva ändras.

11 februari

Konsert på Duke's Place

11 mars

Medlemsmöte i Franska Skolan

6 maj

Konsert på Duke's Place

30 september

Konsert på Duke's Place

28 oktober

Medlemsmöte i Franska Skolan

2 december

Konsert på Duke's Place

Medlemsmötet den **11 mars** är tillika **ÅRSMÖTE**. I enlighet med föreningens stadgar kallas medlemmar härmed till årsmötet och eventuella motioner skall vara styrelsen till handa senast den 31 december 2012.

Alla hälsas välkomna.

Styrelsen

Ny medlem:

DESS hälsar

Thorkild Henriksen, Malmö,
välkommen som medlem i vår
illustra förening.

Inspirera dina vänner och
bekanta att också vara med!

Höstpremiären
på Duke´s Place:

Svängig Lidingöjazz gladde sällskapet

.....Och ljudet var det inte heller något fel på, vilket synnerligen muntrade upp såväl recensenten som den övriga styrelsen samt det 100-tal DESS-medlemmar som samlats. Alla tackar vi Nalle som med framgång dirigerar mikrofoner, förstärkare och högtalare fr o m nu.

Jag börjar med kvällens andra avdelning som gav mig den större behållningen: Lidingösextetten. Den förbättrade ljudåtergivningen kan måhända ta åt sig en del av äran för det. När samma sextett gästspelade hos oss för något år sedan fick den ett ganska kyligt eftermäle (fast bara halva orkestern var densamma och gick under annat namn). Den här gången stegrades applåderna rättvist och kompakt under hela framträdandet.

Jan Allan formulerade sig elegant och tveklöst på sin trumpet, liksom trombonisten Torgny Nilsson som har en lustig puffande berättarstil på sin trombon (som om han aldrig drog halsbloss, ungefär). Gitarristen Uno Karléns kapacitet gav mig små elektriska stötar av välbehag (kan man förstå att

jag inte har upptäckt honom förut?). Bosse Söderbergs diskreta trumspel drev effektivt och lågmålt handlingen framåt och i kombination med Arne Wilhelmsons taktfulla och drivande bas lade sig rytmen kompakt och exakt som en explosionsmotor i kopplingsläge för en swing som hänför.

Berömmen ger inget musikaliskt Nobelpris men är en bekännelse om att jag och många med mig njöt från "Bernie´s Tune", via "Topsy" och fram till "Tangerine" och "It Don´t Mean A Thing". En snyggt regisserad föreställning med Jan Allans välformulerade mellanprator som bonus – och inte att förglömma Gunnar Lidberg och hans violin som inte alls var med bara som ett kuriosum. Hans långa pizzicato i ett Asmussen-medley var inte bara briljant show business utan också narrans oförytterliga rätt att räkna lång näsa åt dem som applåderar honom. En höjdpunkt denna afton. Det fanns förstås fler och under kvällens första avdelning med Monica Borrhors och hennes trio fäste jag mig framförallt

vid framförandet av Thelonius Monks "Round Midnight", en klassiker om någon. Monica lyckades också väl med t ex en Coltrane-låt med text av Eric Bibb och mer än så med Rodgers-Harts "Spring Is Here". Trion bakom henne ger inte mycket stöd eller snarare för mycket av den varan. Jesper Kviberg är en mycket prisbelönt trumslagare som brukar få överbetyg. Det är bara att instämma men bakom en sångerska som Monica Borrhors spelar han alltför starkt och mustigt. Gösta Nilsson behandlar också pianot mer brutalt än subtilt och Monica blir därmed tämligen överkörd. Hon får ta i ordentligt för att inte bli sopad av banan och en röst som redan har slitits hårt mår inte bra av det. Med andra ord tycker jag att trion tar sig vatten över huvudet och framträdandet skulle vinna på att revideras till en mer dämpad föreställning som bättre tog vara på de förtjänster man har.

Eder förbundne

Bo Holmqvist

Monica Borrhors på Duke´s Place.
Foto: Bo Haufman

Lidingösextetten. Foto: Sonja Svensson

Så började det – och så fortsatte det

DESS historia

Grundarna: Ulf Lindsjö, Bo Haufman, Peter Lee, Göran Wallén, Rolf Dahlgren, Karl-Olof Karlsson, Lennart Landström. Olle Lindholm, som också ingick, tog bilden.

Det var 1992. I Köpenhamn anordnades en internationell Ellington-konferens, den tionde i ordningen. Självklart besöktes den av många svenskar. Det var lätt att ta sig till Köpenhamn. Tidigare hade konferenser huvudsakligen arrangerats i USA med undantag för två som ägde rum i England. Konferensen i Köpenhamn var lyckad ur alla synpunkter och några grabbar som reste hem gemensamt i bil till Stockholm började fundera på om något liknande inte skulle kunna arrangeras i Stockholm någon gång i framtiden. Den som ivrade mest för tanken var Göran Wallén och med sin entusiasm för idén lyckades han faktiskt övertyga ett flertal medresenärer om att saken borde i varje fall undersökas vidare.

Någon gång undersommaren 1992 kallade Göran till ett sonderande möte på Olle Lindholms kontor vid Norrmalmstorg i Stockholm. De som deltog var förutom Göran och Olle, Ulf Lindsjö, Bo Haufman, Peter Lee, Rolf Dahlgren, Karl-Olof Karlsson och Lennart Landström.

Det beslöts att gå vidare med idén om en konferens som skulle äga rum 1994. 1993 var redan inplanerad för New York och två år behövdes för att förbereda allting.

Utan Göran Walléns entusiasm för uppgiften hade nog aldrig konferensen kunnat genomföras och därmed inte heller föreningen kommit till. Formellt bildades en förening som skulle utgöra plattformen för konferensen.

Den fick namnet The Duke Ellington Swedish Society. Det var några år senare

som någon person bevandrad i engelska språkets grammatik informerade oss om att det inte var ett helt grammatikaliskt riktigt namn och det ändrades senare till Duke Ellington Society of Sweden.

Göran insåg snart att en medarrangör med resurser behövdes och han etablerade tidigt ett fruktsamt samarbete med Rikskonserter, som utsåg Lennart Åberg till sin representant i arbetsgruppen. Lennart var etablerad musiker och hade stor erfarenhet av att arrangera olika musikaliska evenemang.

Göran Wallén och Lennart Åberg såg tillsammans till att konferensen fick nödvändig sponsring från näringslivet och kulturella organisationer utan vilket det hade varit svårt att genomföra arrangemanget. Här skall inte lämnas någon redogörelse för konferensens innehåll utan bara konstateras att den blev en succé ur alla synvinklar och omnämns än i dag av många utlänningar som en av de bäst arrangerade konferenserna.

Konferensen gick av stapeln i maj 1994 och frågan uppstod därefter: Vad skall ske med föreningen? Göran i spetsen för styrelsen bestämde att föreningen skulle få leva vidare och verka i likhet med sina motsvarigheter i New York, Washington och Los Angeles. Det betydde att vi skulle skaffa medlemmar och arrangera regelbundna möten med föredrag och levande musik. Vid ett möte på Castle Hotel hösten 1994 valdes en styrelse och stadgar antogs. Dessutom bestämdes att föreningen skulle ge ut ett medlemsblad, likaledes efter mönster från USA. Efter konferensen hade föreningen ett icke obetydligt kapital, som nu användes som skyddsnät vid arrangemanget av dessa möten. Dessutom beslöts att instifta ett årligt stipendium om 10.000 kronor att tilldelas någon som utmärkt sig inom den ellingtonska musiksfären. Lokalfrågan var då som nu ett problem.

Det första föreningsmötet den 8 december 1994 hölls i Visarkivets lokaler som då låg på Hagagatan. För den musikaliska underhållningen stod ingen annan än vår

Den arbetsgrupp som inledningsvis träffades var fjortonde dag bestod av följande personer med angivande av ansvarsområde så som det uppgavs i programmet för konferensen 1994:

Göran Wallén - chairman, fundraising, sales	Lennart Landström - conference programme, publicity	Ulf Lindsjö - publicity, conference programme
Lennart Andersson - co-ordinator	Alf Lavér - hotel, registration	Monica Lövdahl - accounting, treasury
Rolf Dahlgren - printed matters, publicity	Peter Lee – printed matters	Per-Olof Weilemar – hotel
Bo Haufman - secretary, registration	Olle Lindholm - transportation, conference programme	Lennart Åberg - concert producer, fundraising

Mottagare av DESS-stipendiet 1995 var två Ellingtontrumpetare:
Willie Cook och Roffe Ericson. Foto: Olle Lindholm.

En glad Nils-Ivar Sjöblom har registrerat sig för konferensen 1994.
Bakom disken Alf Lavér, Lennart Andersson och Bo Hausman. Foto: Olle Lindholm.

Ur programmet kan vi utläsa att följande personer deltog i tillkomsten av konferensen 2004:

Göran Wallén – chairman, music producer, fundraising, sales

Jan Falk – v. chairman, administrator, hotel and foods

Rolf Dahlgren – publicity

Leif Jönsson - secretary

Monica Lövdahl
– accounting, treasury

Thomas Erikson
– conference programme, publicity

Key Jigerström
– co-ordinator, hotel registration

Anders Asplund
– publicity

Bengt Ahling – website responsible

Bo Töpel – registration

Victor Montero
– administrator

Alf Lavér – hotel and food

Ulf Söderholm
– programme lay-out

Christine Richards
– hotel and food

Sven Eriksson
– programme, publicity

nuvarande styrelsemedlem Claes Brodda tillsammans med pianisten Per Larsson. Nästa möte den 3 april 1995 ägde rum i Föreningsrådets lokal i Fältöversten och spelade gjorde Arne Domnérus, Ulf Johansson och Rune Gustavsson.

I januari 1996 hade vi hamnat i Salénhusets lilla aula men i juni 1997 fick vi tillgång till den trevliga lokalen hos SAMI på Döbelnsgatan i Stockholm. Där förblev vi tills vi tvingades lämna den p.g.a. försäljning av fastigheten och hamnade därefter på gamla Gyllene Cirkeln där vi sedan dess har hållit till.

DESS-stipendiet utdelades första gången 1995 och följande personer har erhållit det:

1995 – Rolf Ericson och Willie Cook

1996 – Leif "Smoke Rings" Anderson

1997 – Alice Babs

1998 – Göran Wallén

1999 – Utdelades ej

2000 – Nils Lindberg

2001 – Georg Riedel

För 2002 utsågs ingen stipendiat och styrelsen beslöt senare att upphöra med stipendieutdelningen.

Parallellt med DESS-stipendiet instiftades på Göran Walléns initiativ ett Sigma-stipendium, med dataföretaget Sigma som sponsor. Det utdelades under åren 2000-2002 och DESS var den instans som utan ekonomisk insats utsåg pristagare. Jan Lundgren, Arne Domnérus och Jonas Kullhammar tilldelades stipendiet. Senare kom DESS att ingå ett femårigt sponsoravtal med organisationen bakom Alice Babs-stipendiet.

Åren runt millennieskiftet var något turbulenta för föreningen och dess styrelse. Många lämnade sina uppdrag av olika anledningar och ersattes av nya kortvariga medlemmar. Men som den oförfärlige entusiast han var, tog Göran Wallén initiativet till ännu en internationell Ellingtonkonferens, den nittonde i ordningen. Genom ett visst samarbete med SAMI, som nu var ägare till gamla Nalen, arrangerades konferensen där. Konferensen blev alltigenom

lyckad, mycket tack vare Alice Babs benägna medverkan. Styrelsearbetet fungerade utan problem till årets slut under ordföranden Göran Wallén. Både han och kassören hade emellertid i juni informerat om att de hade för avsikt att avgå vid årsmötet 2005. Detta år inleddes med att ordföranden tog en s.k. "time out". Jan Falk tog vid i sin egenskap av vice ordförande och styrelsearbetet leddes av honom på ett förtjänstfullt sätt. Men när det var dags för årsmötet fanns ännu inget bokslut för 2004 som en följd av att kassören varit sjuk hela våren 2005. Håkan Skytt, som ledde årsmötesförhandlingarna, hade inget annat val än att avbryta årsmötet. Ett extra årsmöte arrangerades och till ny ordförande valdes Jan Falk. Under hans ledning fick föreningen ny styrfart och styrelsen har alltsedan dess fungerat väl. Medlemsantalet ökade från ca 150 till ca 270 år 2011. På annan plats i detta nummer av Bulletinen redogörs för styrelsens nuvarande sammansättning.

Som nämnts ovan håller DESS numera sina kvartalsmöten med levande musik på gamla Gyllene Cirkeln. Själva vill vi lansera lokalen som "Duke's Place". Under åren på SAMI hade vi som regel utöver levande musik även kåserier av skilda slag vilket var uppskattat. Delar av musiken dokumenterades på DESS CD01. Föreningen har som sin uppgift att bevara minnet av Duke Ellingtons musik och hans livsgärning och inom det området inrymmer vi även Billy Strayhorn och alla de fantastiska musiker som ingick i orkestern under årens lopp. Vi vill därför inte enbart bjuda våra medlemmar på levande musik utan även ge dem en kunskap om föremålet för vår beundran. Vår medlemstidning Bulletinen fyller därvidlag en uppgift och två gånger per år arrangeras även mindre möten där någon kåserar över ett ämne runt Duke Ellington. Då får vi även får möjlighet att se mindre vanliga filmer med Ellingtons orkester, lyssna på exempel från skivor med mindre kända inspelningar och inte minst umgås entusiaster emellan.

Styrelsen ser föreningens framtid an med tillförsikt, trots problemet med att föryngra medlemskåren. Framgångsrik konsertverksamhet, vår omtyckta medlemstidning och skivutgåvor av unik karaktär gör att vi har vissa förhoppningar om en bra framtid.

Bo Haufman

DESS styrelse och medarbetare

Sedan 1992 när föreningen bildades har styrelsen genomgått många förändringar, stundtals under svåra konvulsioner.

Men nu kan vi glädjande nog konstatera att styrelsen sedan ett flertal år tillbaka fungerar väl och kan samarbeta bra. Vi har lärt oss en del saker under resans gång. För det första bör en styrelsemedlem i DESS helst vara pensionär. Det kan låta nedsättande men vi har märkt att styrelsemedlemmar som fortfarande är verksamma i sitt yrkesliv inte disponerar den tid som behövs för arbetet.

En pensionär däremot är numera oftast fortfarande mycket vital och har mera tid till sitt förfogande och kan ställa upp på möten av olika slag vid alla tidpunkter på dagen. Det finns dessutom ytterligare en synpunkt på detta. Vi är en förening med tydlig nostalgisk karaktär och vår gemensamma idol gick ur tiden för 38 år sedan och hans livsverk skapades under åren 1925-1974. Det ligger sålunda nära till hands att det är en något äldre person som har intresse för och beundrar Duke Ellington och hans musik.

Men det är samtidigt vårt största problem. Vi delar det problem som många av våra systerföreningar ute i världen redan ställts inför, nämligen hur vi på sikt ska få till en föryngring av både medlemskåden och styrelsen. Alla vill vi att vår förening skall leva vidare efter oss och som oförfärliga Ellingtonfantaster så är vi övertygade om att Ellingtons musik är odödlig och alltid kommer att hitta sina entusiaster.

Därmed tror vi också att framtiden kommer att erbjuda föreningen både yngre medlemmar och även styrelse. Så tror i varje fall en för ämnet obotlig entusiast.

Här följer en presentation av vår styrelse och de som i olika sammanhang står densamma nära:

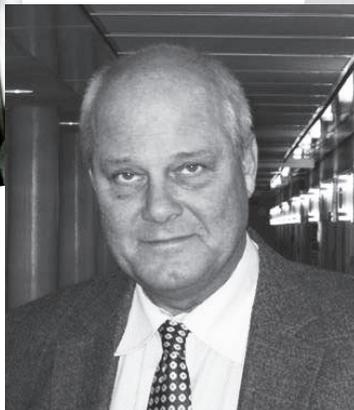
Leif Jönsson – är föreningens ordförande sedan 2010 och invaldes i styrelsen 2004. Leif är pensionerad polis och har redan därigenom skaffa sig en pondus, inte bara genom sin kroppshydda utan även genom sitt auktoritativa sätt att uppträda. Han är vår idealiske MC vid konserttaftnar och leder styrelsearbetet på ett exemplariskt sätt. Leif är dessutom en s.k. "ljudreak". Det är inte vilken LP- eller CD-utgåva som helst som accepteras. Ljudet skall vara perfekt och därmed följer att man inte kan ha vilken ljudanläggning som helst. Den måste vara förstklassig för att ge rättvisa åt musiken. Utöver Ellington lyssnar han gärna på Count Basie. Men Leif är inte bara ljudperfektionist, han är även en kulinarisk perfektionist. Att bli bjuden på lunch eller middag hos Leif kan ses som en höjdpunkt i tillvaron.

Bo Haufman – var med redan vid bildandet av DESS, men lämnade styrelsen 1999. Återkom dock 2006 primärt för att bistå numera avlidne Sven Eriksson med redaktionsarbetet av Bulletinen, som han nu har huvudansvaret för. 2010 utsågs Bo till vice ordförande och tillika kassaförvaltare. Det är Bo som vanligen står vid entrén till Duke's Place och är restaurangens kassör behjälplig. Bo samlar på Ellington-skivor och har en betydande samling 78-varvsskivor som i antal närmar sig 3000.

Anders Asplund – är föreningens ekonomiansvarige och gör upp årets resultat- och balansräkning. Han har sin hemvist i Sandviken men tar gärna bilen eller bussen ned till Stockholm för att delta i våra styrelsemöten och konserter. I sin skivsamling har Anders det mesta av Ellington. Han samlar inte nödvändigtvis på skivutgåvorna utan nöjer sig med musiken på band och CD och han äger mängder av material som inte finns utgivet på skiva. Anders, tillsammans med Leif, leder ar-

Göran Wallén
Ordförande
1992 - 2003

Leif Jönsson
Föreningens nuvarande
ordförande

Jan Falk
Ordförande
2004 - 2009

betet med att katalogisera Benny Åslunds efterlämnade samlingar. Men särskilt skall framhållas det arbete som Anders tillsammans med Leif, Key och Jan Bruér lagt ner för att dokumentera Duke Ellingtons aktiviteter i Sverige, vilket allt finns redovisat på föreningens hemsida.

Bo Holmqvist – känd från radio och TV som det brukar heta är vår uppriktige recensent av konserttafnarna. Han är, som de flesta säkert noterat, mycket rättfram i sina recensioner. Är det ett bra framträdande så framhåller han det likaväl som han förklarar när något inte var så bra. Han är omutbar i det avseendet. Under sin verksamma tid som radio- och TV-reporter hade Bo jazz som ett specialgebit och vi har faktiskt i Benny Åslunds samlingar hittat en intervju som Bo gjorde med Duke vid ett av hans besök i Sverige. Bo var också välkänd för jazzentusiasterna som signaturen "Boll" i Orkester Journalen och som "Boss" i Dagens Nyheter. Självklart är Bo en skivsammlare. Troligen var det bara skivsammlaren i Vetlanda som hade fler plattor än Bo. Bo har tvingats hyra en källarlokal för att härbärgera sina skivor som kan räknas i 10-tusentalen.

Claes Brodda – är styrelsens ende icke-pensionär. Han är känd för oss alla som en av landets förnämsta tenorister och spelar regelbundet i flera band. Många av dem har varit engagerade av DESS för våra konserter, bl.a. Harlem Jazz Camels. Claes har många strängar på sin lyra. Utöver sin musikaliska verksamhet är han lärare i matematik och stor vinkännare. För DESS har han under många år varit ovärderlig i sitt arbete fram till nyligen med layout av Bulletinen. Vi vill se Claes som en av dem som kommer att föryngra föreningen.

Key Jigerström – har under många år varit den person i styrelsen som ansvarat för bokning av orkestrar och förhandlat om gager m.m. Han har även varit ansvarig för bokning av lokaler och hållit i kontakterna med restaurangen på Duke's Place och samarbetet med ABF. Key är en noggrann administratör och ser nogsamt till att varje styrelsemedlem vet sitt ansvarsområde inför en konsertafn. Key har även skapat vår

hemsida och ser till att den är kontinuerligt uppdaterad. Med hänvisning till sin ålder vill nu Key dra ner på sitt engagemang och ansvaret för orkesterbokningar ligger numera hos Bo Jarwander.

Peter Lee – var med vid bildandet av DESS 1992 och har varit medlem i styrelsen i två omgångar. Peter har ett förflutet som jurist och har varit föreningen ovärderlig när det handlat om juridiska ställningstaganden. Peter har skött våra mellanhavanden med STIM och gett föreningen värdefulla råd vid de tillfällen då vi gett ut skivor. Hans Ellingtondiskotek är omfattande liksom hans Ellingtonbibliotek.

Göran Axelsson – kom in i styrelsen 2011 och har tagit till sin uppgift att hantera föreningens e-posttjänster. Göran har varit aktiv med att få alla medlemmar, och även icke medlemmar, att uppge sina e-postadresser så att han kan förse dem med snabb information om föreningens aktiviteter och annat som ligger vår intressesfär nära. Görans regelbundna utskick ger oss många värdefulla tips.

Bo Jarwander – invaldes i styrelsen samtidigt med Göran Axelsson. Han är långt ifrån någon nykomling i jazzsammanhang. Han har tidigare varit ordförande för Tradjazzföreningen och som Lidingöbo är han ordförande i den mycket aktiva Lidingö Jazzklubb. Han fungerar nu som sekreterare vid våra styrelsemöten och ansvarar för engagemang av orkestrar vid konserterna på Duke's Place.

**Ovan nämnda nio personer
utgör föreningens styrelse.
Men styrelsen kan inte fungera
utan stöd och medverkan
från en valberedning, en
redaktion och även tidigare
styrelsemedlemmar:**

Alf Lavér – var med vid bildandet av DESS. Han är vår "grand old man, still going strong" och är nu medlem i valberedningen. Alf har under årens lopp varit en stor tillgång för föreningen och vi har honom att tacka för mycket.

Bo Ahnegård – kan väl utan överdrift sägas vara "Stockholms Mr. Jazz". Som styrelsemedlem i Faschings Vänner och SWEJS har han ett stort kontaktnät som han utnyttjat väl i sin egenskap av sammankallande i vår valberedning. Bo kan som regel alltid bidra med värdefulla synpunkter på de problem som dryftas vid de tillfällen han deltar i våra möten. Han har tidigare ingått i DESS styrelse.

Håkan Skytt – tjänstgör alltid som ordförande vid våra årsmöten och den sysslan sköter han med bravur. Han har flera gånger blivit ombedd att ingå i styrelsen men tackat för erbjudandet och nöjt sig med att ingå i valberedningen. Håkan är en stor jazzentusiast med en viss preferens för den modernare skolan men han kan sin historia och vet Dukes plats i densamma.

Claes Englund – ingår i redaktionen för Bulletinen sedan två år tillbaka. Han har tillfört redaktionen värdefull erfarenhet och idéer från sin yrkesverksamma tid som skribent och redaktör. Han har tidigare mest skrivit om teater men ägnar sig nu gärna mer åt artiklar för Bulletinen.

Conny Svensson – inträdde i redaktionen samtidigt med Claes Englund. Med sina akademiska kunskaper på det litterära området bland annat om Shakespeare, något som han för övrigt delar med Duke, har han bidragit avsevärt till Bulletinens utveckling. Conny är en genuin jazzentusiast och hans jazzartiklar kan även läsas i andra tidskrifter. **Sonja**, hans fru, har lika stort jazzintresse och har även bidragit med artiklar i Bulletinen. Dessutom har vi kunnat dra nytta av hennes idoga fotograferande vid våra konserter.

Leo Koffman – är föreningens revisor och har, tack och lov, haft ett tämligen lätt jobb hittills, men nog så viktigt.

Jan Falk – vår tidigare ordförande (2004-2009). Han finns fortfarande med i bakgrunden som ett stort stöd för styrelsen och föreningen. Han hade ett styvt jobb att få ordning på en förening som hade råkat litet i oordning 2004 och vi är alla skyldiga honom ett stort tack för att han lyckades med det. Eftersom Jan tycker att även medlemmar ute i landet skall få tillgång till den fina musiken på våra klubbafnarna producerade och delvis sponsrade han DESS CD01 med live-inspelningar på SAMI gjorda av Gert Palmcrantz.

Olle Lindholm – har ett förflutet som styrelsemedlem och utgör än i dag ett bollplank för de idéer som kan komma upp. Hans digra fotoarkiv är något som redaktionen ofta använder sig av.

Bengt Barkman – likaledes en före detta styrelsemedlem som alltid fortsatt ställer upp när styrelsen kallar.

Duke Ellington's tours of Sweden

as remembered by Rolf Dahlgren

Duke and his orchestra belonged to our most frequent musical visitors. During the time span 1939 – 1973 they visited our country about 15 times. I only missed them once, the quick visit to Gothenburg on July 8, 1970, when they performed at Liseberg. It was of course easy to miss such a remote performance.

1939

This visit to Sweden took place in April and the band came via Denmark after first having played in Paris, Belgium and Holland. After performances in Copenhagen, Gothenburg and Jönköping the time came for a concert in Stockholm on Sunday April 16th which was my first chance to hear Duke's band. They gave two concerts in the Konserthuset. An afternoon matinee and a late concert at 10 o'clock in the evening. I attended both of them even though the tickets seemed expensive for a 18 years old school kid. But I happened to approach a local morning paper which ventured to give me four free tickets against my writing a review. Consequently I could listen to the two concerts free of charge. (The review was reprinted in this Bulletin no 3 2012).

The tour of Sweden covered about 20 cities with a short detour to Oslo and also included a special birthday concert in Stockholm on April 29th because of Duke's 40th birthday. The visit to Sweden was concluded with concerts in Gothenburg and Varberg before the band via London and Le Havre returned to New York. The Swedish promoter this time was the music publishing company Reuter & Reuter, which is the explanation why Duke played the popular Swedish novelty "Cottage by the Sea" (I en röd liten stuga). The idea probably was to produce a world hit with the help of the orchestra. However, this didn't occur, but possibly they created an odd item in the Ellington discography.

Rolf Dahlgren and Duke Ellington shaking hands. – Rolf Dahlgren was a leading Swedish jazz critic, a concert promotor, one of the founders of DESS and its honorary member. And he was Duke Ellington's friend. He passed away this summer in the age of 92. Not long before he wrote this personal account for Ellington's visits to Sweden.

The early 1950's

The 1940's were marred by the war and therefore our next visit by the Duke Ellington orchestra did not occur until eleven years later. In 1950 Europe had begun to recover from the war years and it became again possible to fairly freely cross the borders. By the end of March the orchestra travelled by the luxurious Ile de France from New York to Le Havre in France.

The tour that followed went via several still war-weary countries like France, Italy and Holland before the beginning of June when it was time for concerts in Malmö, Stockholm and Gothenburg. Unfortunately these concerts coincided with the first summer heat wave which resulted in barely half sold out concert halls. But the few who attended were very satisfied with the music. As far as I know there were no recordings made from these concerts in Sweden. The orchestra ended its

tour in a still severely bomb damaged Hamburg. That concert was recorded and has been released on CD. The return trip across the Atlantic was made aboard the Ile de France and on June 30th the band was back in New York.

Before the European tour a few changes had been made in the orchestra. Ernie Royal replaced Dave Burns in the trumpet section. The trombonist Ted Kelly had joined as replacement for Tyree Glenn and Butch Ballard was hired as an extra percussionist simply because of fear that the somewhat too "thirsty" Sonny Greer could not be fully entrusted with such an extensive tour. The double salaries were compensated by the fact that tenor saxophonist Don Byas was replacing Charlie Rouse. At the time Byas lived in Paris and consequently didn't require any salary during the sea passage and no ticket.

This was the first time I myself be-

longed to Duke's concert promoters. My old friend Nils Hellström and I had a few years earlier started the "Estrad Concert Agency" and had commenced promoting concerts. We had pulled through a few successful events before we engaged ourselves in Duke's visit, which by the way was a co-operation with the more experienced "Konsertbolaget". From then on we were successful with artists like Count Basie, Charlie Parker, JATP, Louis Armstrong amongst many others.

The late 1950's

It would take till 1958 before Duke Ellington and his orchestra returned to Sweden and then only visiting Stockholm and Gothenburg. However, the earlier unfavoured Great Britain was now fortunate with a visit by Duke's orchestra for almost the entire month of October. From Glasgow in the North till Southampton in the South about 30 concerts were given. Thereafter the orchestra moved across the Channel.

When in Stockholm the concerts were held in the Royal Tennis Hall and except for the concerts Duke was rarely seen. Together with Billy Strayhorn he sat isolated for a couple of days in a room at the Grand Hotel where they had access to a piano. There they were occupied with the composing of melodies for a show Orson Welles was working with.

After returning to New York Duke was accused of having in Stockholm signed the so called "Stockholm Appeal" against nuclear bombs. Duke protested and maintained he never used to sign any kind of petitions, irrespective of their purpose, but since USA was one of the two states in possession of nuclear bombs far from everybody believed him. However, no one could produce evidence of Duke's name existing on the appeal and after a while criticism ceased.

Ellington's next visit to Europe took place already the following autumn (1959). About half the orchestra went by ship at the beginning of September. The rest of the band including Duke himself went by air about one week later. The number of listeners at the concerts varied very much. This was said to depend on the many jazz artists touring Europe at the same time. Six concerts in Sweden between Malmö and

Stockholm were quite well attended. For me personally Duke's visit became an unforgettable memory although not entirely positive. The details of this memory I have explained earlier and therefore I here give a short version.

After concerts in Malmö, Borås and Örebro the orchestra visited Stockholm on Saturday September 26th and on Monday 28th. The Sunday between those days a concert was given in Linköping. The idea was to let the band travel by bus over the day to Linköping and back again. After the Saturday concert Duke approached Nisse Hellström and me and asked if there was a way for him to avoid going by bus. "Is there a possibility to go by car?" he asked.

At the time I had a weakness for big American cars and I had recently bought a Rambler. We decided that Nisse would go with the band in the bus and I would pick up Duke at the Grand Hotel on Sunday afternoon and drive him to Linköping. When I got there not only Duke waited for me but also Billy Strayhorn and the white road manager Al Celley. The trip down to Linköping went all right. The concert was well attended and was a great success. After the concert the bus returned to Stockholm with the musicians while the four of us going by car had a quick meal at the Frimurarhotellet before starting our trip back to Stockholm.

After midnight in dark forest area Kolmården the car's water pump suddenly collapsed. The cooler went empty and it was necessary to stop driving. In the luggage compartment I found a tin can and an empty lemonade bottle and with that equipment Billy Strayhorn and I started walking along the road in search of some water puddle to fill the cooler. After a while we found enough water but only after a few kilometers the cooler was again boiling. Again we had to start searching for water.

All the time Duke and the road manager remained in the car while Strayhorn and I went groping around in the darkness searching for water. Looking back at this incident it may not look too dramatic but at the time it was quite nerve-racking. All the time while driving I feared the engine would burn and become totally unusable. We had to repeat the exercise four times in the pitch dark and cold

night before we reached the border of the province Sörmland where a 24-hours service station was located at the time. A clever service man covered the entire water pump with two rolls of insulating tape. It looked like a ball of yarn but what did that matter, it kept tight and by half past three on Monday morning we could drive into Stockholm. I was far from proud of the unfortunate return trip but none of my passengers showed any irritation over the mishap. On the contrary, Duke and I became the best of friends. We met on all future visits by the orchestra and I still have a bunch of Christmas cards and New Year Greetings that Duke or his secretary used to send me the following years.

The 1960's

In the spring of 1961 Duke travelled on his own to Europe and in Paris he worked on the music for the picture "Paris Blues". Meanwhile the orchestra was split up into two smaller groups enhanced with a few outside musicians. Johnny Hodges surrounded himself with a septet with Al Williams on the piano chair and toured for a few weeks in Europe. They paid a visit to Stockholm in March. That particular band was managed by Norman Granz and was presented as "The Duke Ellington All Stars directed by Johnny Hodges". The music by this band has been preserved on a double-LP recorded in Berlin and a Storyville-LP from a recording by the Swedish Radio.

Under the leadership of Jimmy Hamilton most of the remaining orchestra members stayed in New York and were together with a few other musicians mostly engaged in studio recordings.

In the beginning of 1963 once again it was time for a trip to Europe. Most of January was spent in England but in the beginning of February the entire group flew from London to Paris for recordings and a couple of concerts. Already on February 3rd they went on to Malmö. It could now be established that the trombone section again included Lawrence Brown who had been missing from the band since 1950. Moreover Cootie Williams had returned after 22 years. February 4th was spent in Gothenburg, the 5th in Helsinki and the 6th in Stockholm at the Konserthuset. The following day the band took

part in a, for its time, very unusual event. Swedish TV had hired the orchestra and recorded a live performance at the Circus on Djurgården in Stockholm. Participants were, in addition to the orchestra, a ballet group from the Stockholm Opera under the leadership of Birgit Cullberg and Duke's favourite local singer Alice Babs. After a full day of repetitions and recordings for TV the entire band late in the evening went to Europafilm's studio in Sundbyberg to record "Night Creature". Not until the wee small hours could the orchestra members pack their instruments and return to the hotel. Thereafter Duke and the band turned south again and played in Copenhagen on the 8th before returning to Sweden to play a concert in Kalmar on the 9th. The remainder of the month the band criss-crossed Europe before they finally gave a concert in Paris on March 1st.

The majority of the group returned to USA on March 4th but Duke came down with a severe flu and had to be hospitalized on the American Hospital in Paris. On March 11th he was declared recovered but decided to remain in Paris a few more days before his trip home to New York.

The remainder of 1963 became a "Swedish Year" for the members of Duke Ellington's orchestra. It began with Swedish trumpeter Roffe Ericson replacing Roy Burrows in the middle of April. On May 31st the orchestra landed at Stockholm's Arlanda Airport for an extensive tour through out June under the management of Folkparkerna. (A type of amusement parks available in most every Swedish town). They started in Västerås followed by Örebro and Karlstad. Then they came to Gröna Lund in Stockholm and remained there for six days. They started every night at the out door scene and then moved into "Dans Inn" to play for dancers.

On June 10th Duke took part in a Swedish Radio program and then the tour through the Folkparkerna was resumed. June 11th was spent in Gävle, 12th in Borlänge, 13th in Norrköping, 14th in Värnamo, 15th in Halmstad and 16th in Karlshamn. While touring the south of Sweden they made a detour to Copenhagen on 17th. Then the band returned to Sweden and visited Liseberg in Gothenburg on 18th, Amiralen in Malmö on 19th. On 20th they were

back at Liseberg in Gothenburg to be followed by the 21st in Uddevalla, 22nd in Huskvarna and the 23rd in Mjölby. On June 24th the orchestra returned to Stockholm to play at the Skansen. Next day was the final appearance in Sweden when the band performed in Ljusdal Folkpark.

In the fall of the same year Duke Ellington and his orchestra went on an extensive tour through Syria, Jordan, Pakistan and India.

The spring of 1964 saw the orchestra back in Europe and on March 9th we could hear them playing in the Stockholm Konserthus. The next day the band went to Helsinki to appear at the Kulturhuset. On March 11th a concert was given at Gothenburg Konserthus before the orchestra via a gig in Malmö on the 12th played at the Tivoli in Copenhagen before returning to the Continent.

The summer of 1964 Duke Ellington and his orchestral mostly spent in Japan. In the autumn that year they produced several records, a.o. the very much discussed Mary Poppins-LP for Reprise. Opinions may differ but it was hardly any genuine Ellington music.

1965 started with a new trip to Europe when most of the time was spent in England and Germany. As far as I can remember only three appearances were made in Sweden, viz. on February 1st at the great hall of Akademiska Föreningen in Lund when the son of Johnny Hodges, John Cornelius Hodges II replaced Sam Woodyard who was left behind in Copenhagen when they played at the Falkoner Teatret the evening before. After the Lund concert a following late night performance took place at the Stadsteatern in Malmö when the reviewer at the local paper the Sydsvenskan established that Duke and his band was better than ever. Next day the orchestra went on to Stockholm for a concert at the Konserthuset. It was of note that Ray Nance had returned to the trumpet section.

In 1966 Duke returned to Europe this time together with Ella Fitzgerald. After playing in Portugal, Spain and Germany the orchestra appeared at Stockholm Konserthus on February 7th. The following day the band went to Cirkus at Djurgården for a full day of rehearsal before that evening's live recording for Swedish Television with

Ella Fitzgerald as the main attraction. When Ella appeared with the band the rhythm section consisted of Gus Johnson, Joe Comfort and Jimmy Jones.

In 1967 Duke again visited Europe and this time also in company with Ella Fitzgerald. In her trio Sam Woodyard was now a member while Rufus Jones handled the drums in the orchestra. This visit to Sweden only offered two appearances, January 24th in Stockholm Konserthus and two days later at Malmö Stadsteater where Alice Babs replaced Ella Fitzgerald. Tremendous applause met Alice and Duke.

After two years Duke returned to Europe and Sweden in 1969. This was an eventful year especially from a Swedish point of view since we in addition to the concert programme also got to hear Duke perform one of his "Sacred Concerts" entirely. Parts of the Sacred Concerts are often played by local musicians in our churches, but this ought to be the only time we could hear an entire concert. On November 5th rehearsals started in the Gustav Vasa Church at Odenplan in Stockholm. The event was promoted by Nisse Hellström and myself (Estrad Concert Agency). Those were two imposing and memorable days we are not likely to experience again. At the front of the church the entire Duke Ellington orchestra was placed enhanced with Roffe Ericson and with Gunnar Medberg in the trombone section. He was on loan from the Stockholm Symphonics. In front of the orchestra stood Erik Eriksson leading a well sounding choir and the mighty church organ was handled by Ulf Wesslén and the vocal soloist was one of very few singers who according to Duke could handle the arrangement, i.e. our own Alice Babs.

Simultaneously with this Sacred Concert Ellington also produced a few "ordinary" concerts in Stockholm. However, they were not quite usual. On this occasion neither the Konserthuset nor the sport halls were available and Duke had to stick to the Kongresshallen at the Folkets Hus. This was due to the Konserthuset being subject to a total renovation that wouldn't be finished until 1974. Consequently on November 4th the Duke Ellington orchestra appeared at the Folkets Hus.

After that he and the orchestra went to Rotterdam and Berlin before returning

Below Duke in Borlänge (photo Olle Lindholm) and at the microphone on the out door stage at Gröna Lund, Stockholm 1963 (photo Leif Wigh).

In Malmö 1971: Duke with Swedish trombone player Åke Persson and trumpeter Rolf Ericson, both at the time playing in the orchestra. Photo: Kenneth Olsson

The trumpet section on stage in Värnamo 1963: Cootie Williams, Rolf Ericson, Eddie Preston and Ray Nance.

ning to Sweden on November 9th to give a concert at the Stadsteatern in Malmö. Included in the band at that time were Åke Persson on trombone and Benny Bailey on trumpet. Benny Bailey had been added in Rotterdam while Åke Persson had been added the day before in Berlin.

The 1970's

In 1970 one Ellington concert only was performed in Sweden, on July 8th at Liseberg in Gothenburg. On a sunny summer day Sunday July 12th the orchestra performed at the out door scene at the Tivoli in Copenhagen. In the audience were Alice Babs and her husband as well as Ben Webster. In the evening Ben Webster appeared together with the orchestra on a much appreciated concert. The band crew had changed dramatically. Johnny Hodges had passed away since a few months. Lawrence Brown had left never to play his trombone any more. Instead we could find Nelson Williams in the trumpet section. Booty Wood on trombone had been added and Wild Bill Davis was sitting by his Hammond organ.

In September 1971 Duke Ellington and his orchestra made another trip to Europe and during the month of Octo-

ber they gave a number of remarkable concerts in a country Duke had never visited before, viz. the Soviet Union. They started in Leningrad and went on to visit Moscow, Minsk and Kiev. The visit to Soviet was followed by a number of occasional concerts in various parts of Europe and ended in an appearance in Barcelona.

Next time Duke came to Sweden was November 9th when two concerts were given in the University Great Hall in Uppsala. The following day they appeared at the Stadsteatern in Malmö when Rolf Ericson, Åke Persson and Ben Webster participated.

In October 1973 the band flew to England. The most important event during this visit was Duke's performance of his Third Sacred Concert at Westminster Abbey in London with Alice Babs as solo vocalist. The concert was a success but Duke was not in the same health as before. Alice Babs has later told us that she together with Duke were invited by the English prime minister Edward Heath for a dinner. But Duke was not capable to attend. Alice had to go on her own to Downing Street 10 and represent the orchestra while Duke went back to the hotel and to bed. A few days later the band played in Sweden. In Malmö an appreciated

concert was given at the Stadsteatern with Roffe Ericson, Åke Persson, Nisse Lindberg and Alice Babs as participants. The concert was recorded and has been released on CD. On October 27th they played at the Östra Gymnasiet in Umeå and the following day the visit to Sweden was terminated with concerts in Stockholm and Uppsala. The promoter behind this last visit of Duke Ellington and his orchestra was a company called Concert Promotion Agency runned by Simon Brehm's previous secretary who had a connection with the dominating gigantic promoter at the time, EMA-Telstar. Many Ellington fans in Stockholm went by car to Uppsala to listen to what would be the last chance to hear the orchestra in Sweden. I also went to Uppsala, but I made use of my old friendship and came with the band bus.

Early in November the band went to Spain for another performance of Duke's Third Sacred Concert. Also this time Alice Babs appeared as the soloist.

There were no more visits to Sweden. On May 24th 1974 Edward Kennedy "Duke" Ellington passed away at the age of 75 years. Jazz will never again become what it once was.

Rolf Dahlgren

De vågade livet för jazzen

Swing Jugend i Tredje Riket. Del 2

Av Conny Svensson

I en skrivelse från januari 1942 kräver SS-chefen Himmler hårdare tag mot hamburgska Swing Jugend, som genom sitt intresse för utländsk jazz visar uppenbart landsförrädisk inställning. Uppfostringsmedel bör vara prygel följt av två-tre års vistelse i koncentrationsläger för ungdom.

Ändå hade mycket brutal repression införts av stadens myndigheter redan i samband med krigsutbrottet.

Swing Jugend i Hamburg anordnade halvvoffentliga danstillställningar på hyrd lokal, gärna med utländska orkestrar i den mån dessa tilläts framträda i Tyskland. Mycket populär under trettioalet var schweizaren Teddy Stauffer, och i början av fyrtioalet gästades staden av ett dansband från Holland. En stor swingfest i mars 1940 med hundratals deltagare avbröts genom razzia av Gestapo, som arresterade flera av de närvarande och följande dag skickade hem orkestern. Därefter var det slut med evenemang av det slaget. Sträng övervakning och registrering av Swing Jugend infördes i Hamburg i början av kriget, vilket ledde till att de mest aktiva löpte risk att relegeras från skolan. Genom utgångsförbud för ungdom efter mörkrets inbrott ville man förhindra umgänge i jazzens tecken. En speciell "Jugend-Arrest" gav möjlighet att kvarhålla tonåringar i fängelse på obestämd tid. Populärt nöje bland nazister var tvångsklippning av långhåriga Swing Jugend, el-

ler utdragen misshandel i polisens förhørslokaler. Skivor och grammfoner beslagtogs vid razzior i hemmen, efter att "fiendemusik" förbjöds 1942.

De särskilda koncentrationslägren för ungdom var avsedda för tonåringar som fyllt 16. Pojkar och flickor inspärades i skilda läger. Födan var förstas mycket knapp, och de intagna utförde hårt tvångsarbete elva timmar varje dag övervakade av brutalt sadistisk personal från SS. Det har beräknats att närmare 70 Swing Jugend från Hamburg dömdes till sådana vistelser. De lyckligt lottade kunde återvända hem efter avtjänat straff, andra som ansågs oförbätterliga hamnade i reguljärt koncentrationsläger eller skickades till östfronten. Där sattes de in i särskilt farliga uppdrag, och många stupade. Rubriken ovan är alltså högst befogad, dessa ungdomar vågade verkligen livet för jazzen. Trots all denna förföljelse lyckades inte de nazistiska myndigheterna utrota swingkulturen i Hamburg, eller i andra storstäder. Det är förstas

glädjande, men mindre glädjande är att offren efter kriget aldrig fick kompensation för sina lidanden. Till bilden hör att deras angivare, torterare och bödlar gick fria eller straffades påfallande lindrigt.

Nazi-swing

Högste ansvarig för musiklivet i nazismens Tyskland var propagandaminister Goebbels. Personligen avskydde han jazzen som enligt honom borde utrotas i Tredje riket. Samtidigt insåg han pragmatiskt att folket behövde underhållning, inte bara marscher och propaganda. Dansmusik med swingliknande effekter spelades sålunda av inhemska orkestrar fram till krigsutbrottet. Repertoaren i denna Gezähmte Jazz ("tämjda jazz") härstammade delvis från amerikanska storband, men numren var strikt arrangerade och improviserade solon ovanliga. Det påstods att landets kapabla improvisatörer under trettioalet inte var fler än att de rymdes i en normalstor taxi! Under krigsåren var artister befriade från fronttjänst, men utsända musikspioner rapporterade dem som spelade alltför "gehottet". Om varningar inte ledde till bättring upplöstes bandet varpå kapellmästaren skickades till östfronten.

Beträffande saxofonen förelåg skilda uppfattningar. Några menade att detta nymodiga instrument inte hörde hemma i tysk tradition, andra hävdade att man kunde använda detsamma under förutsättning att rena toner spelades och "negereffekter" som glissando och vibrato undveks. För att öka saxofonens status påstods dessutom uppfinnaren Adolphe Sax vara tysk, ehuru han faktiskt var belgare.

Under kriget bekämpades jazzen på två fronter. En metod bestod alltså i våldsam förföljelse av entusiasterna, ett annat sätt var att skapa inhemska alternativ till de utländska swingbanden. Goebbels lät organisera en Deutsche Tanz- und Unterhaltungsorchester som framträdde i radioutsänd-

ningar för krigsmakten. Här spelades utslutande melodier med tyska titlar, och stråkar ingick i denna fosterländska musik som avsågs ersätta "negerjazzen". En särskild "Marschfoxtrot" lanserades utan framgång.

Ett märkligt fenomen utgjorde den likaledes av Goebbels skapade Charlie and his Orchestra som spelade swing-influerad musik för utländsk publik via radio och exporterade grammofonskivor. Bandet framförde kända evergreens i arrangemang kopierade från amerikanska och engelska skivinspelningar. Först sjöngs de ursprungliga refrängerna, därefter följde nyskrivna texter med antisemitisk och tysk propaganda. Huvudförfattare var pseudonymen Lord Haw-Haw, bakom vilken dolde sig medverkande i radiosändningar från Hamburg avsedda för engelskspråkig publik. Viktigast bland dem var skådespelaren William Joyce, 1946 avrättad i London som landsförvärdare. I vår tid har dessa skivor blivit eftersökta dyrgripar bland samlare.

Den nazistiska regimen använde alltså den förhatliga swingmusiken i sin propaganda. Inspelningar med amerikansk jazz kunde nog finnas kvar på lager i Tyskland, men för inhemska entusiaster blev de med tiden allt mer svåråtkomliga. Ändå hade tyska Brunswick och andra bolag märkligt nog tillstånd att sälja skivorna på export. Lika motsägelsefull var attityden till den modernistiska och nonfigurativa bildkonst som hade fördömts vid en rad utställningar. Inte desto mindre bjöds verk av dessa konstnärer (även de som var judar) ut på den internationella marknaden för museer och privata samlare. Den rasistiska ideologin fick vika, viktigare var att komma över utländsk valuta.

Från Frankfurt och Rostock

Under inspiration från Hamburg etablerades i Frankfurt am Main 1939 en stor och livaktig swingklubb. Hundratal ungdomar var medlemmar av Harlem Club, där man drog sig undan Hitler Jugend för att istället höra jazz på skiva och från kortvågsradio. Verksamheten ägde rum i undanskymda lokaler, och utsatta vaktposter varnade om spioner från Gestapo närmade sig. Det förekom också att jazz under flodutflykter spelades på portabla grammo-

Bröderna Albert (trombon) och Emil (altsax) Mangelsdorff.

foner, medan polisen förföljde i snabba båtar. Även kvinnor var aktiva i Harlem Club, de höll föreningen i gång då de unga männen blev inkallade. En av dem var Jutta Hipp (1925-2003), efter kriget internationellt känd jazzpianist. När ett par i klubben förlovade sig bar fästmannens ring inskriften "It Don't Mean a Thing", en text som fortsatte i flickans ring med "If it Ain't got that Swing".

Frankfurts Swing Jugend fick information om jazzlivet utanför Tyskland tack vare allierade radiosändningar samt faktiskt även svenska Orkesterjournalen. Några oförvägna entusiaster sände ut rundbrev med lovprisande artiklar om amerikansk jazz, en verksamhet som till och med fortsatte efter Stalingrad. Detta hade givetvis inte myndigheternas sanktion, och innebar att de ansvariga bokstavligen riskerade livet. I klubben ingick några utövande musiker, framför allt bröderna Albert (1928-2005) och Emil Mangelsdorff (född 1925). Den sistnämnde hamnade som frontsoldat i rysk fångenskap 1944 och blev kvar fyra år.

Den tyske författaren Walter Kempowski (1929-2007) har i sin självbiografiska roman *Tadellöser & Wolff* (1971, svensk översättning 1976) berättat om skoltiden i Rostock åren 1938-45. Boken gav upphov till en populär TV-serie som sändes även i Sverige. Handlingen rör sig kring några pojkar som bildat en jazzklubb. Klassisk musik lockar alls inte – "Beethoven ist Scheisse". Inte heller tysk schlagermusik duger, det ska vara "einen ordent-

lichen Hot", gärna med Ellington. Stor glädje uppstår över ett fynd av "Black Beauty" i antikvitetsbod. Det framgår också att utländsk jazz spreds av ett par danskar med tillfälligt arbete i hamnen som hemifrån hade medfört skivor med Svend Asmussen och Leo Mathiesen.

Efter 1945

Hitlers tusenårsrike gick under efter tolv år, och det blev fritt fram för jazz i Västtyskland (annorlunda förhöll det sig i DDR, där makthavarna övertog nazisternas fördömande inställning). Emil Mangelsdorff kom tillbaka, han och brodern Albert skulle under många år tillhöra huvudpersonerna inom tysk jazz. Deras uttrycksmedel blev dock inte swing utan bop. Rex Stewart turnerade i Tyskland sommaren 1948, Duke kom dit under sin stora Europaturné 1950 som avslutades just i Hamburg. Succé i båda fallen, till skillnad från våren 1939 och det påtvingna uppehållet på järnvägsstationen. 2001 var det premiär på en framgångsrik musikal om Swing Jugend i Hamburg, "Swinging St. Pauli". Numera ingår Swing Jugend i det självklara kulturarvet, forskning pågår och böcker skrivs i ämnet. Swing Heil!

LITTERATUR

Mick Carlon:

Riding on Duke's Train (2012);

Duke Ellington:

Music is my Mistress (1973);

Getanzte Freiheit. Swingkultur zwischen NS-Diktatur und Gegenwart. Herausgegeben von Alenka Barber-Kersovan und Gordon Uhlmann (2002);

Michael H. Kater:

Different Drummers. Jazz in the Culture of Nazi Germany (1992);

Walter Kempowski:

Tadellöser & Wolff. Roman (1971);

Arno Klönne:

Jugend im Dritten Reich. Die Hitler-Jugend und ihre Gegner (1982);

Bernd Polser (Herausgeber):

"Swing Heil." Jazz im Nationalsozialismus (1989);

Rex Stewart:

Boy Meets Horn. Edited by Claire P. Gordon (1991);

Joseph Wulf:

Musik im Dritten Reich. Eine Dokumentation (1963)

Del 1 av denna artikel återfinns i nummer 3/2012

The Duke's Drummers

Part 2. The first part of this article was published in our preceding issue.

By Claes Englund

Hard times

Ellington called for Butch Ballard (1918-2011) to come back as the band's ordinary drummer when Louie Bellson left. And this time he accepted, but his stay didn't last long, only until spring 1952. One reason: Ballard didn't like the two bass drums concept.

Butch Ballard was Duke's drummer in spring 1953. (The photo from playing in Cootie Williams' band in the 40's.)

Dave Black had the drum chair for about two years 1953-55.

Butch Ballard was a fine swinging drummer who had worked with Count Basie, recommended by and succeeding Shadow Wilson. Before that he played with Cootie Williams, briefly with Louis Armstrong, with Mercer Ellington and during the war three years in a military band. After leaving Ellington he preferred working in small groups, led by e.g. Illinois Jacquet, Arnett Cobb and Clark Terry.

In this period of crisis for the big bands Ellington had a contract with Capitol Records and this part of his career is in general looked upon as a low point. The catalogue of recordings tells of what looks like rather desperate searches for hits, with mambo, tango, beguine, non-dukish hit tunes and new recordings of old successes. To the drummer Duke sometimes added bongo- and conga players.

The regular drummer after Ballard was **Dave Black** (1924-2006). He was playing with an early rock band in the beginning of the 50's when Louie Bellson heard him. They became friends and Bellson recommended him to the Duke. He was a versatile drummer; he had also worked with Charlie Parker and Buddy DeFranco before joining Ellington. His playing with Duke was in

many ways reminiscent of Bellson's, he even had his own successful solo number. His stay was terminated by himself when he fell ill with polio – luckily not worse than permitting him to later continue his career on the West Coast, playing for eight years with Bob Scobey, also in periods with Earl Hines.

The Ellington band sounded all right. It was a mixture of old stars and several younger men to come. But it was an institution in waiting for new fire. And it came. With a contract with another recording company (Columbia), and foremost with the arrival in 1955 of two great musicians.

The new great era

Woodyard

beside the Maestro himself. And with him came a drummer, **Sam Woodyard** (1925-88). Reading about Woodyard – not much is written! – one simple statement always emerges, formula-

Sam Woodyard joined the Ellington Orchestra in 1955 and played a significant part in the success period then to come.

ted a little differently but always with the meaning "Oh, how he swung that band!" (Louie Bellson). And that is what it was all about; Woodyard drove the band like no other drummer in its history. He contributed to the identity of the Ellington orchestra to the same extent as predecessors Greer and Bellson – the three most important men on the Duke's drum chair.

The concert July 7, 1956 at Newport became legendary over night. Sam Woodyard was one of the heroes. From critics slight hesitancy had been expressed concerning Ellington's new drummer: wasn't this too simple, too much of all the same support? This type of calling into question continued from then on, but to a much lesser degree. Woodyard's immense swinging capacity had conquered everybody. Ellington was happy, he and his musicians loved the strong driving support, the audiences went crazy. After Newport the Ellington orchestra was an international attraction like never before.

Jake Hanna
*Ellingtons
summer drum-
mer 1961.*

*Ellington's first drummer
Sonny Greer made a short
come back in 1966.*

Frankie Dunlop
*worked with
Ellington both
as single and in
drum tandem in
1960.*

Part of the criticism against him was a simplified description of Woodyard's style: it could be repetitive, to some listeners it might sound primitive and without alternation. However, this was his, and Ellington's, choice in certain numbers, as was the often practised effective shuffle rhythm: an irresistible big band pulse. But Woodyard was also the discrete ballad accompanist, the gentle swinger with brushes, and a superb creator of "jungle" rhythms. He played greatly not only with sticks, also with brushes, hands and fingers. His register was wide – but, of course, the unique hard swinging was his trademark.

Ellington himself gave the best characterization of Woodyard's performance: "He doesn't want to outdo or do anything out of anything. --- No crash bang, never overpowering loud, volume just where it should be – in there. --- He lives It Don't Mean a Thing If It Ain't Got That Swing." Duke's observation of Woodyard playing was the

inspiration of *A Drum Is a Woman*: "--- he just about has a love affair with his drums" (MIMM).

With Sonny Greer as with Woodyard: luckily their recordings with Ellington are almost countless. With several interruptions, short or longer, Woodyard played with Ellington for more than 13 years, and this was a period when Duke was very often in the recording studio and when so many concerts and club performances also were recorded.

Woodyard was largely self-taught. Before coming to Ellington he had played with a.o. Roy Eldridge and Milt Buckner. After being part of Ella Fitzgerald's trio in the late 60's and when his health failed he first moved to the West Coast, still performing part time like later in life when he moved to Paris.

Double drummers and stand ins

For a little more than one year starting in the end of March 1959 **Jimmy Johnson Jr** held Woodyard's chair, a perfect stand-in as can be observed e.g. from the *Blues In Orbit* album. He has played in many different musical connections, from Chuck Berry and Big Mama Thornton to George Benson and David Newman. In summer 1959 Johnson and Woodyard played together in the band.

Subbing for Johnson part of May 1960 and also playing with him in tandem was **Frankie Dunlop**, coming from jobs with Maynard Ferguson and Sonny Rollins, later on working for years with Thelonious Monk and also with Earl Hines and Lionel Hampton. – Woodyard returned on a permanent basis that same month.

Two other great all-round mainstream

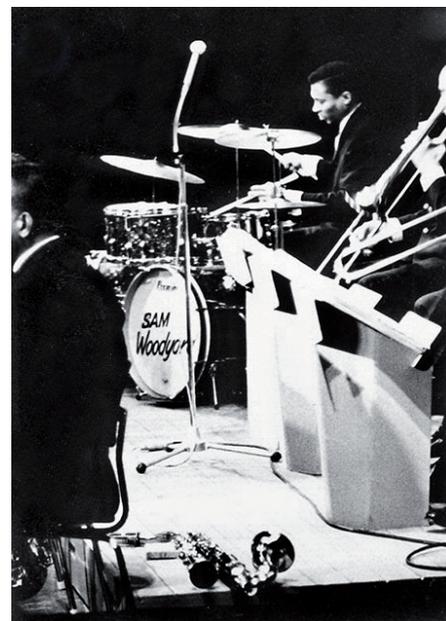

Gus Johnson, one of the great swing drummers, played with Ellington as a deputy several times from 1966 on. (This photo with trumpeter Harry Edison is from a later date.)

drummers, **Oliver Jackson** and **Jake Hanna**, subbed for Woodyard in the summer of 1961 and 1962.

Jimmy Johnson also made a short return early in 1962. Occasionally in December 1964 and in July 1965 the drum spot was held by **Johnny Hodges Jr**, son of the alto star. Then Louie Bellson came home for a little more than half a year.

During this second longer Bellson period with the orchestra ex-Basie drummer **Gus Johnson** also made his first entry. He returned as a strong deputy several times in the years to follow. – When Ellington made his tour to Europe in early 1966 Bellson took a leave and **Skeeter Marsh** was hired, leading to the **Elvin Jones** episode. (See below.) This ended with Sam Woodyard's come-back.

But Ellington had a problem now; Woodyard's health was beginning to totter and the following two years were to become filled with temporary changes in the drumming department.

Contrasts: Not long after Elvin Jones, Sonny Greer was one of the stand ins for Woodyard in late 1966. So again was Gus Johnson and **Ed Thigpen**, both as Ella Fitzgerald's drummers in this period of her touring together with the Duke's band.

In December 1966 former Maynard Ferguson drummer **Rufus Jones** made his Ellington debut. A little more than one year later he was to become the new permanent drummer. This deputy period lasted until the end of March 1967 when **Bobby Durham** was hired. (See below.)

When Woodyard returned in spring 1967 he was assigned other drummers as support. Among them veteran **Chris Colombo** who also worked as the only drummer for times. When Woodyard in autumn that year and early 1968 made his last period with the band Colombo's son, excellent former Basie drummer **Sonny Payne** filled in for a shorter period in December.

More permanent solutions

A recent photo of Steve Little who took over after Woodyard in 1967 and occasionally 1968.

Steve Little (b. 1935) joined Ellington in the beginning of July 1967. He was a symphony orchestra percussionist as well as a jazz drummer. Ellington had heard him play in Charlie Barnet's band (an excellent constellation at the time with a.o. Clark Terry, Willie Smith, Jimmy Cleveland, Richie Kamuca). – Recently Little spoke open-heartedly in an interview about playing in Ellington's band, one of the best sources of reliable information on the subject. (This interview, made by Ethan Iverson, can be found on the internet.) As a newcomer Little asked Ellington for records of the original versions of Billy Strayhorn's tunes when preparing for the *And His Mother Called Him Bill* album. Duke opposed to this: "I don't want you to hear it. I don't want you to play like Sonny Greer or Sam Woodyard. Do your thing."

Little tells about the situation after Woodyard had left: "They had a couple of different drummers after Sam. They had Chris Colombo. Before they had Elvin Jones and they had Rufus Jones. Duke wasn't happy. He needed a mainstream drummer, like Louie Bellson. I was told the guys couldn't play with Elvin. Maybe all the accents on up beats, I don't know. Chris was like an

---

The Bobby Durham Episode

Bobby Durham made his debut in the Ellington orchestra in the end of March 1967 as the successor of Rufus Jones, but his stay became short, only a little more than two months. He was one of the few musicians that Ellington actually fired.

Mercer Ellington, at this time manager of the orchestra and responsible for recruiting, has told the story:

"Duke used to ride Bobby. I don't know what it was about Bobby, he was determined to really get this man to bend to his will or change his mind

or something. Maybe Bobby was arrogant, but he knew his work. There was nothing about him that was not great and really right for the band. Finally he fired Bobby. He just gave him two weeks' notice. Bobby didn't give a damn. He stopped trying to impress Duke and relaxed and played what he played and that was it. And Duke said 'How come he never played like that before?'. And then he told me to get him back. He hadn't been out of that band for 10 minutes before he was hired by Oscar Peterson."

The Elvin Jones Episode

and therefore wired Elvin Jones to come and save the situation. Unhappy with his conditions in John Coltrane's group where a second percussionist had been hired to share the drum department Jones left San Francisco directly without notice. He joined Ellington for the concert in Frankfurt on January 28.

But the stay with Ellington became very short – something that has to be deplored since a few unofficially recorded numbers from the Frankfurt concert tell us of a new happy and dynamic force inspiring the orchestra. Jones also

played with the band the following days in Paris, Milano and Geneva, then returned as quickly as he came. The reason for this was ironically that Ellington decided to keep Marsh after all, again putting Jones in the situation that made him leave Coltrane. Very quickly Sam Woodyard could join and play already in Zurich on February 2.

Ellington had worked with Elvin Jones before on the Ellington-Coltrane recording date in 1962. But the idea to ask him to join the orchestra seems more likely to originate from the meeting between Jones and several of Ellington's musicians (e.g. Hodges, Procope, Gonsalves) earlier in January 1966 when recording the Earl Hines album *Once Upon a Time*. Modernist Jones surprised the Ellingtonians with his forceful playing in a more traditional setting, "a hell of a drummer" Procope said. This excellent record also offers an interesting meeting between generations: the drum spot is divided between Jones and Sonny Greer!

Rufus Jones was Ellington's last drummer for a longer period starting in 1968.

old time Sonny Greer and Duke didn't want that. So I just fell in and I guess it worked." – So it did, what can be heard on Little's few performances on records is strong mainstream drumming. His leaving the band very soon, only after a few months was a loss for the Duke. Little simply didn't want to do all the travelling.

The solution became hiring **Rufus "Speedy" Jones** (1936-90) again, now on a more permanent basis. Jones was to stay with the band until mid 1973 when **Quintin "Rocky" White** (1952-2008) took over for Duke Ellington's last period after Jones' retreat because of illness. Rufus Jones made his breakthrough with the Maynard Ferguson band in the early 60's. He also led his own small groups and played briefly

with Lionel Hampton before joining Ellington. He got the nickname "Speedy" from his sensationally quick hands. He was extremely fast, producing what Ellington described as "his mysticizationalist's paradiddled self-portrait tapestry". He brought a more pointed sound to the band than Woodyard, also a more virtuoso drumming but without Woodyard's intoxicating swing. He was at his best in the "exotic" part of the Ellington repertoire.

Claes Englund

(Duke Ellington's playing with drummers outside his big band is left out from this survey. And certainly more names could have been added, drummers subbing or only being guests for a night or two. / CE)

New Book A'Comin'

Nyligen har utgivits en bok som torde intressera oss Ellingtonbeundrare:

Juan Tizol – His Caravan Through American Life and Culture.

Författare är Basilio Serrano och utgivare är Xlibris Corporation.

Vi kommer att recensera boken i ett kommande nummer av Bulletinen.

Duke and Sam

Lyckad återkomst för DESS som gäst hos Franska skolan

Lasse Zackrisson

SAMI-adressen på Döbelnsgatan har blivit Franska skolan och den musikaliska repetitionslokalen i källarplanet är numera skrivsal för eleverna. Det är ombyggt men trivsamt och faktiskt smått känslofullt för Ellingtonvännerna att återvända till den plats som i så många år var vår spelplats.

Kort men kärnfullt kan man också säga om det lyckade medlemsmötet den 22 oktober dit bortåt ett 40-tal av de trognaste hade hörsammat kallelsen. Filmen "A Great Day In Harlem" (visad en gång tidigare vid ett möte 1995) som inledde kvällen, var en väl motiverad repris av denna vällagda mosaik av musik, bilder, och musiker som samlas för en gruppfotografering i Harlem, New York 1958. Jazzvärldens mest berömda försök att samla så många som möjligt av sina namnkunnigaste och bångstyrigaste stjärnor en kaotisk morgon efter jobbet och hur det till slut inte bara blev en gruppbild utan också en film med både dokumentära och mänskligt rörande kvaliteter. En mycket applåderad nypremiär.

Frågesporten därefter var lätt, trodde Bo Haufman som skötte den. Som så ofta befanns det dock att sådana egentligen inte finns utan att alla är knepiga om olyckan är framme. Valförtjänt vinnare med utmärkt beröm blev Thomas Erikson som väjde bäst bland stötestenarna. Och så tackar vi också Lasse Zackrisson som berättade om samarbetet mellan Duke Ellington och Babs i filmen "Swing It". Två personligheter som ömsesidigt beundrade och balanserade varandra i de konstnärliga projekt som med stor respekt skildras i Zackrissons film. Rekommenderas alla dem som ännu inte har sett DVD:n.

Vid protokollet *Bo Holmqvist*

JUBILEUM

När nu DESS firar sitt 20-årsjubileum så ställer man sig kanske också frågan om Duke Ellington firade något jubileum under sin långa karriär. Jag vill minnas att Sveriges Radio med Olle Helander någon gång runt 1950 celebrerade Dukes 25-årsjubileum som orkesterledare med ett program som speglade perioden från Kentucky Club-tiden via Cotton Club fram till aktuell tidpunkt. Självklart firades Dukes jämna födelsedagar. I Stockholm uppvaktades han på sin 40-årsdag 1939 och postumt uppmärksammades hans 100-års dag mycket intensivt med jubileumskonserter runt om i världen och mängder av CD-utgåvor.

Man frågar sig också om "jubileum" på något sätt återspeglas i hans musik och i några få fall är det faktiskt så. Första gången man stöter på ordet "jubileum" är i kompositionen Jubilee Stomp, som är en av Ellingtons tidigare kompositioner och spelades in ett flertal gånger. Första gången gör man det för Okeh den 19 januari 1928. Men redan i mars samma år spelas numret in igen för Pathé/Cameo. Några dagar senare samma melodi för Brunswick den 21 mars och slutligen för Victor den 26 mars 1928. Att så många bolag ville ha numret i sin katalog torde indikera att det var ett populärt stycke vid denna tidpunkt. Som kompositör är Duke Ellington angiven som enda namn. Irving Mills hade således ännu inte tagit sitt fasta grepp över Ellingtons kompositioner.

Vad finner vi för omdömen i litteraturen om Jubilee Stomp? Eddie Lambert skriver i sin bok *A Listener's Guide* följande: Jubilee Stomp is, by contrast, a straightforward piece with the emphasis on solo improvisation. There are one or two Ellington tricks, such as the way in which Bigard's solo is suddenly inter-

rupted by Nanton's trombone, but on the whole Jubilee Stomp represents the start of a tradition of Ellington recordings designed to allow the band members to improvise in uncluttered surroundings. There are four versions of Jubilee Stomp – on Okeh, Pathé/Cameo (two takes), Brunswick (without Miley), and Victor. For both recording and musical quality, the Victor is the best: Miley's solo here is outstanding with a strutting, assured drive and a brilliantly taken break, Carney on alto, and Ellington – are good on all versions. On the Brunswick, Louis Metcalf takes Miley's chorus, and the contrast shows the difference between talent and greatness.

I baksidestexten på en RCA LP skriver Alexandre Rado om Victorversionen: Although Bubber Miley has now returned to the line-up, he does not take over a solo spot. Duke, with his already evident flair and rapidity, has nevertheless modified the solo routine, adding still further to the atmosphere of controlled emotion and improving the overall unity of the piece, Whetsol is the only trumpet soloist, his beautiful tone much in evidence. Nanton is given tow says in the matter, while Duke's piano solo has been transformed into a dialogue with bassist Braud, the latter placed very close to the mike. This version is undoubtedly more beautiful than the two from the previous sessions.

Eric Townley skriver följande i sin bok *Tell Your Story* angående Jubilee Stomp: A jubilee is a Negro religious folk-song concerned with future happiness and deliverance from trials and tribulations.

Nästa gång vi stöter på något i Ellingtons repertoar som alluderar till ordet jubileum har vi kommit fram till år 1937 och det rör sig då om en komposition av Juan Tizol. Jag syftar på Jubilesta, som är en kombination av orden "jubilee" och "fiesta". Den spelas in vid två tillfällen. Först för Brunswick den 20 september 1937 med Duke Ellingtons orkester och

sedan den 26 oktober 1937 med Cootie Williams and his Rug Cutters. Kompositionen kallades även Emperor Jones och under det namnet spelade bl.a. Charlie Barnet in numret.

Eddie Lambert har inte särskilt mycket att anföra om Brunswickinspelningen: Tizol's Jubilesta is perhaps not that important but contains good music. The composer has the major solo role but Hodges and Bigard also make important contributions.

Gunther Schuller är lika kortfattad i sin bok *The Swing Era: Jubilesta* was one of those "rhythmically torrid" pieces that had a great vogue in the thirties. Omdömena tycks något hårda. Tizols melodinära solo är vackert och Sonny Greers visparbete i bakgrunden är en fröjd för örat.

Cootie Williams inspelning som gjordes för skivmärket Vocalion har en helt annan karaktär. Till att börja med är det en liten grupp som spelar. Barney Bigard tar hand om presentationen av temat och Tizol spelar sticket innan Cootie själv framför ett vackert solo med sin formidabla growl trumpet. I texthäftet till Mosaic-boxen *The Small Group Sessions* skriver Steven Lasker följande: Jubilesta, at one point entered in the ledger as Emperor Jones in recognition of the 1920 Eugene O'Neill play starring Charles Gilpin. It was the first starring dramatic role played by an African American in an all-white theatre. Paul Robeson played the same role both on the London stage and in the 1933 film version which was directed by Dudley Murphy, who had in 1929 written and directed "Black and Tan", a film short that starred Duke Ellington and His Cotton Club Orchestra. Jubilesta is perhaps a more appropriate title for this Latin-tinged theme contributed by the band's Puerto Rican-born valve trombonist, Juan Tizol.

På skivetiketterna nämns även Ellington och Mills som kompositörer.

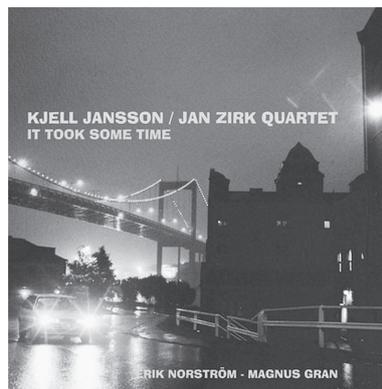
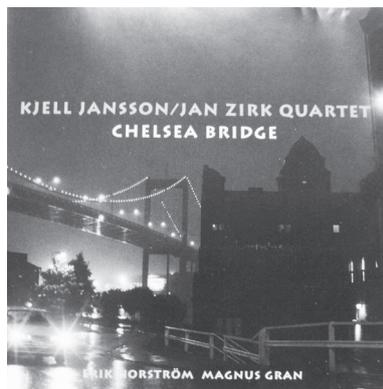
För övrigt kan nämnas att Armed Forces Radio Service i början av 1940-talet regelbundet sände ett radioprogram med titeln "Jubilee" som företrädesvis lanserade färgade artister och orkestrar. Duke Ellington och hans orkester deltog i flera av dessa sändningar, som också finns utgivna på skiva.

Bo Haufman

Svensk västkustjazz nytolkar Strayhorn kryddad med Duke

**Kjell Jansson
/ Jan Zirk Quartet**

CHELSEA BRIDGE
Dragon DRCD 346
Göteborg 20 & 21 juni 1999

**Kjell Jansson
/ Jan Zirk Quartet**

IT TOOK SOME TIME
Imogena IGCD 183
som Dragon DRCD 346
+ 2 spår 30 december 1998

Två väldigt bra skivor som snurrat och mognat i CD-spelaren i snart ett år och som borde ägnas lite extra uppmärksamhet i våra Duke-kretsar. Basisten och pianisten toppar kvartetterns varumärke som synes ovan, och förstärks av veteranen/tenoristen Erik Norström - som var med i svängen redan på 1950-talet - och avsevärt yngre trumslagaren Magnus Gran. Här koncentrerar de sig på den från Ellington praktiskt taget oskiljbara kompositören och arrangören Billy Strayhorn i en samling nytolkningar som jag har tyckt mer och mer om under flitigt spelande. Min enda huvudinvändning är möjligen att samlingarna totalt sett är mer underhållande än utmanande men samma kritik kunde ofta riktas mot Strayhorn själv under hans livstid. Strayhorns

undflyende personlighet får adekvata uttryck i framförallt balladerna där Erik Norström är briljant i t ex "Clementine" och i "Chelsea Bridge". I "Intimacy Of The Blues" är temat mer aggressivt och spelet mindre artigt liksom i "Isfahan", som är ett stjärnskott.

Eftersom de två CD-na inte skiljer sig mycket i fråga om tid och rum rekommenderas de dock tämligen oförbehållsamt. Utöver detta får det därför räcka med några lovord för Jan Zirks pianospel, Kjell Janssons följsamma bas och Magnus Grans alldeles korrekt lågmälda trummor. En mycket angenäm variation över kända Ellington - Strayhorn-teman. (Skulle med den äran klara av en helafoton på Duke's Place.)

Bo Holmqvist

Tidigt i september i år nåddes vi av budet att Sjef Hoefsmid avled söndagen den 2 denna månad. Han var välkänd bland människor med ett djupare intresse för Duke Ellingtons och Billy Strayhorns musik. Enligt dottern, Babette, kom Sjef Hoefsmid i kontakt med Ellingtons musik redan vid 12 års ålder under krigsåren då hemlandet Nederländerna var ockuperat av tyskarna. Han köpte då sina första skivor och blev en entusiastisk samlare av inspelningar med Ellington. Han kom så småningom i kontakt med många likasinnade utomlands, bland andra Benny Åslund. Tillsammans med Åslund arbetade han med att publicera DEMS-Bulletinen vilken alltsedan sedan 1979 har förgyllt tillvaron för Ellingtonafficionados världen runt. Efter Benny Åslunds fränfalle fortsatte Hoefsmid utgivningen assisterad av Roger Boyes. Förhoppningsvis kan DEMS-Bulletinen

Sjef Hoefsmid in memoriam

även fortsättningsvis ges ut, motsatsen vore ett hårt slag för oss alla. Hoefsmid var även en framträdande deltagare i de internationella Ellingtonkonferenser som anordnats med jämna mellanrum i USA och Europa. Hans enorma

kunnande kom till sin fulla rätt i dessa fora, men också genom samarbetet kring The New DESOR, den mest genomarbetade diskografin över Ellingtons musik. Efter att han varit professionellt verksam i tryckeribranschen, drog han sig tillbaka från denna i början av 90-talet och ägnade sig helt åt DEMS. Med sitt stora kontaktnät fick han besvara många frågor och deltog ofta i diskussioner kring Ellingtons musik. När en frågeställning kom upp på diskussions-siten Duke-LYM var det alltid Sjef som kunde tillhandahålla det rätta svaret. Han var mycket vänlig i sina kontakter och gav alltid exakta och uttömmande svar på de mycket varierande frågor som kunde dyka upp. Omdömena från alla håll är: "A real Gentleman".

Vi kommer att känna saknaden efter Sjef Hoefsmid.

Anders Asplund

DESS CD 02

With this issue of the Bulletin our members are receiving a CD with hitherto unreleased material by Duke Ellington. It is our second issue. The first DESS CD was released some years ago and contained music performed by various Swedish bands when performing at our club meetings.

How did we lay our hands on the material for this new CD?

When Benny Aaslund passed away in 1996 his collection of tapes, videos, reels etc was turned over to the Swedish Jazz Archives (SJA) who merely just stored them without doing much about them. A year ago SJA realized that its storage capacity was beginning to reach its limits and wanted to dispose of the Aaslund material. DESS offered to take care of the collection and have it investigated and catalogued. It is quite extensive and covers about 16 meters of shelf space. DESS is still seeking a suitable place to house the entire collection but pending a solution the collection is so far spread amongst members of our board.

When examining the collection we found lots of interesting material unknown to most ordinary collectors. We found many private recordings from concerts, radio broadcasts, interviews

etc. Most of them are listed in New DESSOR as "unissued". One discovery of special interest was lots of radio broadcasts from Rainbow Grill in New York where Duke Ellington used to appear regularly with an octet during the last few years of his career. We found most of these broadcasts to be of good sound quality and furthermore Duke and his octet appeared in a very relaxed mood. Moreover several well known numbers were played in a way we are not used to hear them. We also found numbers seldom or never played by the full orchestra.

Consequently we decided to issue this CD with material from the Rainbow Grill. Someone may question whether we are allowed to release this material recorded 45 years ago. STIM (Swedish version of ASCAP) has informed us that as long as we pay the royalties and distribute the record free of charge to our members only, the CD is fully legal.

We trust our members will enjoy this CD and hopefully within a few years time we can release a third DESS issue with further material from the Aaslund collection.

DESS

Marie Ellington in memoriam

En av Duke Ellingtons sångfåglar gick bort den 10 juli 2012. Hon var inte på något sätt besläktad med Duke. Hon föddes i Boston med namnet Hawkins den 1 augusti 1922 och fick tidigt lektioner i piano och sång. Senare gifte hon sig till namnet Ellington som hon använde i sin professionella karriär. Hon var engagerad av Benny Carter, Count Basie och Fletcher Henderson innan hon blev anställd av Duke. Hennes tid i Dukes orkester var ganska kort. Knappt ett år – oktober 1944 till september 1945. Hon slutade med anledning av sitt giftermål med Nat King Cole. Av hennes skivinspelningar med Duke minns vi framför allt It Don't Mean A Thing från den 14 maj 1945 där hon framför numret tillsammans med Joya Sherrill och Kay Davis. En trio som Duke kallade "the pretty department".

Jazz Humour

Some years ago David Berger visited Stockholm to conduct Bohuslän Big Band in a concert at the Stockholm Konserthus. They played Duke Ellington compositions through out the concert and David took to saying a few words about every number before it was played. When time came to play "Cotton Tail" which was Ben Webster's big number David told the following story:

"Cotton Tail" was recorded initially for Victor on May 4, 1940, but surely the number had been played a few times before that. Ben liked the melody and prepared himself carefully for the recording date. But he wanted to surprise Duke. He had prepared what he considered a superb solo but he didn't want to play it on the first take. He wanted to play it on the second take which he was sure would be done. The first take was played and recorded and Duke was satisfied and went on to the next number to be recorded on that session. Ben opposed and said he could play his solo on "Cotton Tail" much better and would like to make a second take. "No", said Duke, "it was perfect, it can't get any better than that". No second take was made to Ben's great dissatisfaction.

This leaves us to wonder: What did Webster prepare and was it better than one of the greatest tenor saxophone solos ever played?

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Leif Jönsson
Anbudsvägen 15
187 50 TÄBY
08 - 51 05 03 14, 0706 22 88 16

Redaktionsgrupp:
Bo Haufman, Claes Englund,
Conny Svensson, Claes Brodda,
Ulf Callius (layout)

Plusgiro: 11 63 75 - 7
Hemsida: www.ellington.se
PayPal account: duke@ellington.se

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: Inom Norden 200 kr

Membership outside
Scandinavia annual fee USD 42

Vid köp hos DESS, använd
vårt plusgiro 11 63 75 - 7